

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra En Vielsestale

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 379. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich07-shoot-idm139805837154688/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

trøstelig Erindring om det Forbigzøgne, og haabefuld Forventning af det Tilkommende. Denne er, denne være deres Livs Glæde, Elsk. Br! Tillader mig at fremstille Grundene for et saa velsignet Haab, idet jeg allene lydeligt tolker Deres tause Tanker og Følelser!

Den første Borgen for en lykkelig Fremtid er da Bevidstheden om en vel anvendt Ungdom. Denne Bevidsthed have de begge: begge opdragne og vante til Arbejde have de tidligt lært at hyde Sandheden af den viseste Konges Ord, naar han, der kjendte Livet, alle dets Glæder og Tomheden i de fleste af dem, naar han siger: „Jeg saae meget under Solen, men jeg saae intet bedre end et Menneske som er glad i sin Gjærning.“ Denne Glæde var deres: under gavnlig Flid, i hæderligt Arbejde henrandt deres første Ungdom; uden Blussel, uden Anger tør De mindes den; og af denne Erindring fødes Haabet om en velsignet Fremtid. Dette Haab skal dernæst næres ved Bevidstheden om usvækket Lyst og Kraft til at fortsætte og vel fuldende det velbegyndte Værk. De eje begge Dele: med friske Sjæls og Legems Evner kunne de vedblive at virke; ja med fordoblet Iver og Styrke ville de nu stræbe mod det skønnere Maal – fælleds Lyksalighed. Thi dette er Ægtekjærlighedens Løn, at den i den Elskedes Lykke finder sin egen, at den vinder ved enhver Opofrelse, bortgiver uden at miste, og fordobler hver en Glæde netop ved at dele den. Ja E. B.! Saa vist som deres Hjerter nu ere opfyldte af gjensidig inderlig Kjærlighed, og af det ædle Forsæt at bevare, ja end mere at forstærke og forhøje denne, saa roligt og uformørket kan ogsaa deres Blik i Fremtiden være. Paa den ene Side frit Valg, roen Tilbøjelighed, uden lige næsten almindelige og ofte desværre skuffende Hensyn: Rigdom og Højhed. Paa den anden Side kjerlig Hengivenhed, hellig Forpligtelse, at vorde den Elskede fuld Erstatning for Savnet af hine saa højt skattede Fortrin. Visselig: Haand i Haand, Hjerter ved Hjerter ville de med sikke Fjød vandre Fremtiden imøde. Deres Glæder skal indbyrdes Kjærlighed forhøje og forædle, deres Sorger skal den delende lette. – Men – o der er endnu en sikkrere Borgen for fremtidig Lyksalighed; der er endnu en højere Kjærlighed – den til Livets og Kjærlighedens evige Udspring; den allene skal befæste og forædle den ægteskabelige; den allene kan indgyde det ubetvingelige Mod i Fare, den uovervindelige Styrke i Striden mod Verdens Magt og List, mod selve det svage Hjertes Vildfarelser. Kun denne skjænker hin urokkelige Tillid, hiint ydmyge Taalmod, hiin blide uforsyrrelige Sjæle-

fred. Elsker Gud! Saa elske de hverandre; ærer hans Sandheds Ord! lyder hans hellige Bud! troer hans faderlige Tilsagn! Da vorder deres ungdommelige Kjærlighed et reent, et helligt, et evigt Venkæb; og Fremtiden vil smile dem forhaabningsfuld som Morgensolen imøde.

Elskverdige Brud! De vil sikkert stedse lige inderligt føle, hvad De skylder den Mand, som for deres Skyld har sat sig ud over herskende Sædvaner og almenhyldede – skjøndt ofte af Fordomme ledede – Meninger. De vil ved klog og værdig Vandel, ved nøjagtig Opfyldelse af alle ægteskabelige og huusmoderlige Pligter retfærdiggjøre hans Valg, krone hans Beslutning med Hæder og Lyksalighed. De vil med tillidsfuld Hengivenhed følge hans kjerlige Vejledning til hiin højere Dannelse og Aandsforædling, og ved hans Vennehaand fuldende, hvad De saa lovende har begyndt: da skal De med lige saa velgrundet Selvfølelse som med hjertevindende Ydmyghed betræde den nye og hidtil uvante Bane, det alvise Forsyn har betegnet Dem. Dette al gode Forsyn forlene Dem Kraft og Naade til at opfylde deres Elskedes og hans ædle Slægtninges allerede halvt retfærdiggjorte Forventninger, til at udføre de Forsætter, at naae de Ønsker, som i denne højtidelige vigtige Stund bevæger deres fromme Hjerter; saa at han, der nu staar som haabefuld Brudgom ved deres Side, engang som lykkelig Ægtemand med Tak til Himlen maae sige: „Hun gjorde mig Godt og intet Ondt alle hendes Livs Dage“.

Og De, vakkre Brudgom, som har havt det Mod at lyde Hjertets Stemme, nedbeed dem af Hjerternes Styrer Standhaftighed og Viisdom til Fuldendelsen af en dristig men ædel Plan. Den blide Kvinde, som nu lægger sin Skjæbne i deres Haand, hun er ganske Deres. For at følge Dem er hun traadt ud af hendes beskedne Ønskers snevre Kreds, har forladt Fader og Moder, Venner og Hjemstavn, har givet Arkald paa alt hvad der i hendes forrige Stilling kunde være og vorde Gjenstanden for hendes Haab; og var end Maalet for hendes Haab og Ønske lidet, da var det just derved desto nærmere og vissere. Hun har opgivet dette for Dem – for Dem allene. De allene er hendes Erstatning, hendes Haab, hendes Fader og Ven, hendes Leder og Raadgiver – hendes alt paa Jorden. Vær det og bliv ved at være det! Men Rigdom er forfængelig, Glands er bedragerisk; Kjærlighed ene er sand og varig; kun med den skal De lyksaliggjøre et Hjerter, som løsrev sig fra forhen kjære Baand for at knytte sin Fremtid til deres. O! De vil aldrig lade hende fortryde at hun opløftedes af den Sphære,